

Bizaran je osjećaj susresti jednog od svojih ljudi na terenu. Trenutno živim u Bihaću gdje volontiram na terenu s NNK-om. Za vrijeme mog boravka u Bihaću susrela sam mnogo Palestinaca. **Ja sam Palestinka druge generacije**, povijest moje obitelji isprepletena je prisilnim kretanjem i migracijom preko različitih zemalja i kontinenata. To je djelomično razlog zašto sam došla ovdje da volontiram. Blagoslovljena sam sigurnim životom na Zapadu, ali isto ne mogu reći za svoju vlastitu obitelj i svoj narod.

Tijekom svog boravka ovdje susrela sam mnogo Palestinaca koji su u pokretu. Upoznala sam Palestince koji, poput moje vlastite obitelji, žive u dijaspori od 1948. godine i Nakbe, katastrofalnog događaja koji je raselio stotine tisuća Palestinaca iz njihove domovine. U njihovim pričama nalaze se proživljena iskustva višestrukih prisilnih migracija. Prvo su bili prisiljeni napustiti Palestinu 1948. godine, a sada vidim svoje sunarodnjake u još jednom pokretu, prisiljeni su napustiti svoje privremene domove u Siriji, Egiptu, Libanonu ili Jordanu radi drugog života kojeg prati ispraznost siromaštva i rata.

Prije nekoliko tjedana upoznala sam čovjeka po imenu Sadam, Palestinca rođenog u Siriji, poput mojih roditelja. Ne samo to, nego je podrijetlom iz istog palestinskog sela kao i moji preci, Safada. **Na trenutak sam osjećala radost kada sam otkrila da smo iz istog mjesta, ali ubrzo sam shvatila da su moji djedovi i njegovi doživjeli isti prisilni egzodus 1948.** godine, a ipak naši životi i položaji ne mogu biti različiti. On se sada nalazi usred još jedne prisilne migracije, dok ja uživam u luksuzu američkog pasoša. Jedina stvar koja razdvaja moj privilegirani položaj kao Palestinke na Zapadu od njihovog liminalnog položaja je sreća (i migracija mog oca).

Čak i među ovom liminalnom stvarnošću unutar koje ljudi postoje, primijetila sam ogromnu sposobnost da opstanu u svjetskom sustavu koji je nepravedan i nasilan prema njima. Usprkos nepravdi i nesigurnosti u kojoj žive, i dalje ostaju čvrsti u svojem optimizmu i nadi za bolju budućnost. Još uvijek vjeruju da život ima više smisla od trenutne stvarnosti stalnog kretanja i više od situacije i mjesta gdje su rođeni. Ta radikalna nada podsjeća me na moju obitelj u Palestini i moju obitelj u dijaspori.

Bez obzira na to koliko se daleko činila stvarnost slobode, mi se ipak nadamo. Naša nada je naša ustrajnost, ona je planina koja se ne može pomaknuti. Nadamo se da ćemo živjeti, ali još više se nadamo da bi mogli sanjati. Sanjati o danu kada ćemo se moći vratiti, nadati se danu kada će nepravde koje su upisane u živote naših predaka biti očišćene. Nadamo se i nadamo. Ništa ne pomjera granice poput nade. Ništa ne ruši cionistički režim poput nade. Ništa i nitko ne može postati slobodan bez nade. Nada je revolucionarna. Nikada ne zaboravite to.

Zahvalna sam što mogu da dijelim jezik, **smijeh i priče sa svojim prijateljima. No, najviše od svega, zahvalna sam što dijelim ovaj snažan osjećaj solidarnosti s njima.** Svaka osoba koju sam upoznala na granicama, bez obzira odakle dolaze, izrazila je snažan osjećaj solidarnosti i suosjećanja prema meni kada im kažem da sam Palestinka. Mnogi ljudi odvajaju trenutke svojih emocionalnih kapaciteta kako bi suosjećali sa mnom, kako bi suosjećali s mojim narodom, čak i dok su u iznimno nesigurnim položajima. Došla sam ovdje kako bih dala solidarnost i nisam očekivala primiti je u tako velikoj mjeri. To je svjedočanstvo

o karakteru, srcu i duši ljudi koje sam upoznala. Njihova sposobnost vraćanja solidarnosti dala mi je **vlastiti prostor za procesuiranje ove ogromne kolektivne tuge zbog Palestine**. Zbog toga sam vječno zahvalna.

Dok tugujem, radim. Kao i svi mi. Sve dok sloboda ne dođe. Za nas i za sve.

Na terenu sam dva mjeseca. Kroz ove mjesece promatram kako moj vlastiti narod trpi rat i genocid. Ja **sam Palestinka, ali sam daleko od svojih ljudi i domovine. Daleko od borbe**. Daleko od svoje obitelji koja je zarobljena pod vojnom okupacijom i noćnim invazijama.

Probudila sam se ujutro 4. prosinca radeći ono što obično radim, provjeravam vijesti o Gazi na mobitelu. Još više smrti, još više uništenja. Čini se da se **ništa ne usporava izraelski genocidni ratni stroj**. Moj mozak više ne može pojmiti opseg ovih smrti. Više od 20 000 ljudi, više od 8 000 djece. Cijele infrastrukture društva zgazili su do temelja željeznim raketama.

Dok sam nastavljala listati novosti na Al-Jazeera, vidjela sam vijesti o još smrti i napada na Zapadnoj obali. Konkretno, u Qalqilyji, **gdje živi cijela strana obitelji moga oca. Brzo sam nazvala svoju tetu koja** tamo živi kako bih pokušala shvatiti što se događa.

Teta mi je objasnila da je rano ujutro još jedan član moje obitelji poginuo u napadu izraelske vojske, Alaa Nazzal, zajedno s još jednim mladićem, Anasom Qaraqe. Bili su u automobilu kada su vojnici otvorili vatru na njih, ubivši ih odmah.

Prije malo više od mjesec dana još jedan rođak ubijen je od strane izraelskog režima, zvao se Hamza Nazzal, **i kao i svi ostali od 256+++ ljudi ubijenih na Zapadnoj obali, i tisuće i tisuće ubijenih u Gazi od 7. listopada**, nije bilo opravdanja za njihove smrti. Samo udar nasilja. To je presuda izrečena od strane izraelskog pravosuđa, presuda izrečena metkom, presuda izrečena od kukavica u vojničkim uniformama. Istu je godinu, Europa bila drugi najveći primatelj izraelske obrambene opreme, čineći 29% ukupnih transakcija. Ta oprema uključuje bespilotne letjelice, bespilotna zračna vozila, sustave protuzračne obrane, radare i sustave elektroničkog ratovanja. Već smo čuli svjedočanstva o korištenju tih tehnologija protiv ljudi u pokretu duž hrvatskih granica.

S druge strane, Njemačka s udjelom **od 24% i Italija s udjelom od 5,9% su dva najveća izvoznika oružja u Izrael nakon SAD-a**, u razdoblju od 2011. do 2020. godine. Njemačka je poslala oružja u vrijednosti od 682 milijuna eura, dok je Italija poslala oružja u vrijednosti od 342 milijuna eura.

Od 7. listopada, zemlje Europske unije poput Njemačke i Italije opskrbljuju Izrael s borbenim avionima F-35, bombama, tenkovima i podmornicama. To su oružja genocida koja se sada koriste u Gazi. Na dan 2. studenog, Njemačka je odobrila izvoz oružja u vrijednosti od 303 milijuna eura za Izrael.

Ista ruka nasilja koja čini zločine u Palestini, čini zločine i ovdje duž granica Europske unije. EU i Izrael surađuju kako bi izvršili nasilna djela koja vidim na terenu u Bosni i Hrvatskoj, kao što moja teta vidi tamo, u Palestini.

EU je **odobrila 5,6 milijardi eura za razdoblje od 2021. do 2027.** godine Frontexu. Javnoj vojnoj službi koja poput mafije kontrolira i zlostavlja ljude duž granica. Opremu koju koriste dobivaju od IDF-a, izraelskih obrambenih snaga, čiji su izvozi oružja iznosili 12,5 milijardi dolara u 2022. godini.

EU i Izrael koriste svoje ogromne vojne resurse kako bi kontrolirali populacije ljudi i ograničili ljudima kretanje, sigurnost ili slobodu. Ti resursi se koriste za ubijanje. **Proteklih mjeseci, četvorica Marokanaca poginula su pokušavajući prijeći u Hrvatsku.** Poginuli su od hladnoće, ali, što je još važnije, poginuli su jer EU još uvijek nije pružila siguran i legalan prolaz za ljude u pokretu. Stoga im je jedina opcija boriti se protiv nepredvidljive političke klime kako bi prešli granicu prije nego bude prekasno.

Ovo nije izolirani incident, prošli mjesec čuli smo svjedočanstva o ljudima u pokretu koji umiru pokušavajući prijeći rijeku u Sloveniju, umiru od bolesti, umiru od gladi. Dobili smo desetke upita ljudi **u pokretu koji su nestali pokušavajući prijeći granice. Ove smrti su odgovornost Europe,** čak i dok Europa odlučuje zatvoriti oči pred nasiljem koje čini.

Kao tim, posjetili smo groblje u Bihaću. Na stražnjem dijelu groblja u kutu na padini bila je mala sekcija grobova s drvenim oznakama obojenim u zeleno. Ovi grobovi su grobovi neidentificiranih ljudi u pokretu koji su umrli tijekom prijelaza. Izgubljeni i nikada nisu vraćeni. Razmišljam o njihovim obiteljima, o pitanjima koja imaju o svojim izgubljenim voljenima, o odgovorima koje nikada neće saznati. Pitam se tko su bili. Bojim se razmišljati o njihovim posljednjim trenucima. Plačem zbog njihovog izgubljenog života.

Europa im je oduzela život. Nećemo zaboraviti to.